

Tahereh Mafi

A woman with long dark hair, wearing a white, ruffled, short-sleeved dress, is shown from the waist up. She is looking upwards and to the left with a somber expression. Her right arm is raised, and her hand is near her head. The background is dark and heavily textured with cracks and a mottled blue-grey color. The overall mood is dramatic and mysterious.

Som
zlomená

COO
BOO

COO
BOO

Tahereh Mafi

Som zlomená

COO
BOO

Preložila Lenka Loncová

Copyright © 2013 by Tahereh Mafi

Cover © Dodo Dobřík, 2013

Translation © Lenka Loncová, 2013

ISBN 978-80-7447-301-2

*Mojej matke.
Najúžasnejšiemu človeku,
akého som kedy poznala.*

JEDEN

Svet dnes môže byť slnečným miestom.

Veľké žlté kľbko sa môže rozliať do oblakov. Tečúce a pripomínajúce žltok, ktoré zahmlí modrastú oblohu – rozžiarenú slabou nádejou a falošnými prísľubmi príjemných spomienok na skutočné rodiny, výdatné raňajky, kopy palacínok pokvapkané javorovým sirupom, posadené na tanieri vo svete, čo už neexistuje.

No možno nie.

Možno je dnes ponuro a mokro, pískajúci vietor je taký ostrý, že zraňuje články prstov dospelých mužov. Možno sneží, možno prší, neviem. Možno mrzne a možno padajú krúpy, možno sa hurikán mení na tornádo a zem sa trasie, aby uvoľnila priestor pre naše chyby.

Nemám ani poňatia.

Už viac nemám okno. Nemám výhľad. V krvi cítim, že je milión stupňov pod nulou a mňa pochovali 15 metrov pod zemou do miestnosti na výcvik, ktorá sa v poslednej dobe stala mojím domovom. Každý deň zízam na tieto 4 steny a pripomínam si, že *nie som väzeň, nie som väzeň, nie som väzeň*, ale občas mi ešte starý strach spôsobuje zimomriavky a zdá sa mi, že sa nedokážem oslobodiť od klaustrofóbie, ktorá mi zvierá hrdlo.

Dala som toľko sľubov, keď som sem prišla.

Teraz si nimi nie som až taká istá. Teraz mám obavy. Teraz ma myseľ zrádza, pretože každé ráno vyleziem z postele s vydesenými očami a spotenými dlanami. Záchvat nervozity mi drie-

me v hrudi, vlastne ju tam mám priamo zabudovanú a hrozí, že vybuchne. Tlak sa zosilňuje, zosilňuje a *zosilňuje*.

Život tu nie je taký, aký som čakala.

Môj nový svet je vrytý do bronzu, zaliaty v striebre, topí sa v pachu kameňa a ocele. Vzduch je ľadový, podložky sú oranžové; svetlá a vypínače pípajú a blikajú, sú elektronické a elektrické, neónovo žiaria. Je tu rušno, zaneprázdnené telá, chodby preplnené šepotom a krikom, búchajúce nohy a zamyslené kroky. Ak sa pozorne započúvam, začujem zvuk pracujúcich myslí, zvrátené čelá, prsty ťukajúce o brady, pery a stiahnuté obočia. Nápady sa nosia vo vreckách, myšlienky dvíhajú konček jazyka, oči sú zúžené od sústredenia a opatrne plánujú to, čo by ma malo zaujímať.

Lenže nič nefunguje a všetky moje časti sú zlomené.

Mala by som ovládať svoju energiu, hovorí Castle. Naše dary sú rozličnými druhmi energie. Hmota sa netvorí ani neničí, povedal mi, a keďže sa náš svet zmenil, zmenila sa aj energia, ktorá je v ňom. Naše schopnosti sú z vesmíru, z iných substancií, z iných energií. Nejde o anomálie. Sme nevyhnutnosťou zvrátených manipulácií s našou Zemou. Naša energia odniekiaľ pochádza, povedal. A je niekde v chaose okolo nás.

Dáva to zmysel. Pamätám si, ako vyzeral svet, keď som z neho odišla.

Pamätám si špinavú oblohu a následné západy slnka, ktoré spľasli pod mesiacom. Spomínam si na popraskanú zem a na pichľavé kriky, ktoré boli kedysi zelené, ale teraz sú už skoro hnedé. Myslím na vodu, ktorú nemôžeme piť a na vtáky, ktoré nelietajú, a na to, ako sa naša civilizácia zredukovala na ohradené oblasti, ktoré sa rozprestierajú na plochách, čo zostali z našej spustošenej zeme.

Naša zem je ako poškodené telo, ako stovky kúsočkov kryštálu, ktorý zlepili dokopy. Roztrieštili nás a znovu opravili. Prinú-

tili nás, aby sme každý jeden deň predstierali, že fungujeme rovnakým spôsobom, ako od nás očakávajú. Lenže to je klamstvo, všetko je lož. Každý človek, miesto, vec a nápad je klamstvom.

Nefungujem správne.

Som len dôsledkom katastrofy.

2 týždne som bola na okraji cesty, opustená, takmer zabudnutá. Už som tu 2 týždne a za 2 týždne som sa zabývala na posteli z vaječných škrupín a čakám, kedy niečo pukne, či budem prvá, kto ju zlomí. Zaujímalo by ma, kedy sa všetko rozpadne. Za 2 týždne som mala byť šťastnejšia, zdravšia, mala som spať lepšie, tuhšie na tomto bezpečnom mieste. Namiesto toho sa strachujem, čo sa stane, ~~keď~~ ak sa to nepodarí, ak neprídem na to, ako správne trénovať, ak niekoho zraním ~~zámerne~~ nechtiac.

Pripravujeme sa na krvavú vojnu.

Preto trénujem. Všetci trénujeme, aby sme zložili Warnera a jeho ľudí. Aby sme načas vyhrali aspoň jednu bitku. Aby sme obyvateľom nášho sveta ukázali, že ešte stále máme nádej – že sa nemusia zmieriť s požiadavkami *nového systému* a že sa nemusia stať otrokmi režimu, ktorému ide len o moc a vykorisťovanie. Súhlasila som s bojom. Budem bojovníčkou. Použijem svoju silu proti svojmu svedomiu. Lenže pomyslenie na to, že svoju ruku položím na niečí chrbát vo mne vyvoláva spomienky, pocity a záplavu sily, s ktorou mám do činenia len vtedy, keď sa dostanem do kontaktu s kožou, ktorá nie je imúnna voči mojej. Ide o príval neporaziteľnosti; o trýznivý druh eufórie; o vlnu sily, ktorá preniká každým pórom môjho tela. Neviem, čo mi to spôsobí. Netuším, či môžem veriť sama sebe a tešiť sa z toho, že niekomu inému spôsobím bolesť.

Viem len to, že Warnerove posledné slová sa mi zasekli v hruď a ja zo seba nedokážem dostať von mrazivú pravdu, ktorá mi môže rozseknúť hrdlo.

Adam ani len netuší, že Warner sa ma môže dotýkať.

Vlastne to nevie nikto.

Warner mal byť mŕtvy. Warner mal byť mŕtvy, pretože som ho mala zastreliť, ale nikto nepredpokladal, že by som mala vedieť, ako sa strieľa zo zbrane. Takže teraz čakáme, že si ma nájde.

Prišiel bojovať.

Pre mňa.

DVA

Ostré zaklopanie a dvere sa rozletia.

„Ach, slečna Ferrarsová. Neviem, čo si myslíte, že dosiahnete tým, že budete sedieť v kúte.“ Castlov ľahký úsmev vtancuje do miestnosti skôr než on sám.

Ťažko sa nadýchnem a pokúšam sa pozrieť na Castla, ale nemôžem. Namiesto toho zašepkám ospravedlnenie a počúvam pokorný tón mojich slov, ktoré sa ozývajú v tejto veľkej miestnosti. Cítim, že moje trasúce sa prsty zvierajú hrubé vypchané matrace, ktoré sú na zemi, a premýšľam nad tým, že odkedy som sem prišla, nedosiahla som vôbec nič. Je také ponížujúce, nesmierne ponížujúce sklamať jediného človeka, ktorý bol ku mne kedy láskavý.

Castle stojí priamo predou mnou, čaká, kým sa konečne pozriem hore. „Netreba sa ospravedlňovať,“ vraví. Jeho ostré a jasné hnedé oči a priateľský úsmev ľahko spôsobia, že človek zabudne na to, že práve on je vodcom Bodu Omega. Vodcom celého podzemného hnutia, ktoré sa má postaviť do boja s *novým systémom*. Hlas má príliš jemný, príliš láskavý, čo je ešte horšie. ~~Občas si želám, aby na mňa jednoducho nakričal.~~ „Ale,“ pokračuje, „musíte sa naučiť, ako ovládať svoju energiu, slečna Ferrarsová.“

Pauza.

Chôdza.

Rukami sa dotýka kopy tehál, ktoré som mala zničiť. Predstiera, že si nevšimol moje červené oči ani kovové rúrky, ktoré som porozhadzovala po miestnosti. Jeho pohľad sa opatrne vyhyba

krvavým škvrnám na drevených doskách, ktoré má poruke; nepýta sa ma, prečo tak pevne zvieram päste, ani či som sa znovu zranila alebo nie. Zodvihne hlavu smerom ku mne, ale uprene zíza na miesto za mnou. Hlas má jemný, keď rozpráva. „Viem, že je to pre vás ťažké,“ vraví. „Ale musíte sa učiť. Musíte. Závisí od toho váš život.“

Ťažko preglgnem, v priepasti medzi nami počujem ozvenu svojho hlbokého nádychu. Prikývnem, opriem sa o stenu, zacítim chlad a bolesť tehál, ktoré ma tlačia do chrbtice. Kolená si pritiahnem k hrudi a cítim, ako mi na chodidlá tlačia ochranné matrace, ktoré pokrývajú zem. Slzy mám na krajíčku, bojím sa, že začnem kričať. „Len neviem ako,“ poviem mu napokon. „Nič z tohto neviem. Dokonca neviem ani len to, čo mám robiť.“ Zízam na strop a žmurkám, žmurkám, žmurkám. Oči mi žiaria a vlhnú. „Neviem, ako prinútiť isté veci, aby sa stali.“

„Potom musíte premýšľať,“ vraví Castle, nedáva sa odradiť. Zdvihne odhodenu kovovú rúru. V rukách sa ju snaží odvážiť. „Musíte nájsť spojitosti medzi udalosťami, ktoré sa udiali. Keď ste prerazili betón vo Warnerovej mučiarňi – keď ste prerazili oceľové dvere, aby ste zachránili pána Kenta – čo sa vtedy vlastne stalo? Prečo ste v týchto dvoch situáciách boli schopná reagovať takýmto výnimočným spôsobom?“ Posadí sa len kúsok odo mňa. Rúru posunie smerom ku mne. „Potrebujem, aby ste analyzovali svoje schopnosti, slečna Ferrarová. Musíte sa sústrediť.“

Sústrediť sa.

Je to len jedno slovo, ale aj to je dosť, stačí to na to, aby mi prišlo zle. Zdá sa, že každý chce, aby som sa sústredila. Najprv to bol Warner, kto chcel, aby som sa sústredila, a teraz Castle.

Nikdy som nebola schopná dotiahnuť veci do konca.

Castle a jeho hlboký a smutný povzdych ma vrátia späť do súčasnosti. Vstáva. Uhládza si svoje námornícke sako, zdá sa, že je to jediné sako, čo vlastní. Letným pohľadom zachytím striebor-

ný symbol omega, ktorý má vyšitý na zadnej strane. Zamyslená ruka sa dotkne končeka jeho chvosta; svoje dredy si vždy starostlivo zopne do uzla, ktorý mu zakrýva krk. „Odmietate prijať samu seba,“ vraví jemne. „Možno by ste pre zmenu mali pracovať s niekým iným. Možno by vám v rozlúsknutí problémov pomohol nejaký partner – teda v tom, aby ste prišli na to, aké je spojenie medzi dvoma udalosťami, ktoré som spomenul.“

Ramená mi tuhnú od prekvapenia. „Myslím, že ste vraveli, že musím pracovať sama.“

Prižmúri oči. Poškriabe sa pod uchom a druhú ruku si strčí do vrecka. „Vlastne som nechcel, aby ste pracovali sama,“ vraví, „ale nikto sa na túto úlohu dobrovoľne neprihlásil.“

1 potom 2 potom 15 skál mi udrie do žalúdka. Niektoré z nich mi uviazli v priedušnici. Nevie, prečo nasávam vzduch, prečo som taká prekvapená. Nemala by som byť prekvapená. Nie každý je predsa ako Adam.

Nie každý je voči mne odolný tak ako on. Nikto sa ma nedotkol tak ako Adam, a mal z toho potešenie. ~~Nikto, len Warner.~~ Ale napriek Adamovým najlepším úmyslom, on so mnou trénovať nemôže. Zaneprázdňujú ho iné veci. Veci, o ktorých mi nikto nechce povedať.

Ale Castle na mňa uprene pozerá očami plnými nádeje, štedrými očami, očami, ktoré ani len netušia, že nové slová, ktoré mi práve povedal, sú ešte horšie. Horšie, pretože aj keď poznám pravdu, stále bolí počúvať ich. Bolí ma, keď si spomeniem, že hoci by som mohla s Adamom žiť v šťastnej bubline, zvyšok sveta ma aj tak bude stále považovať za hrozbu. Prišeru. Anomáliu.

~~Warner mal pravdu. Nezáleží na tom, kam utečiem. Zdá sa, že pred týmto nebudem môcť ujsť.~~

„Čo sa zmenilo?“ pýtam sa ho. „Kto je teraz ochotný trénovať ma?“ Odmlčím sa. „Vy?“

Castle sa usmieva.

Ide o druh úsmevu, ktorý mi zaplaví krk pokorujúcou horúčnosťou a moju hrdosť mi prepichne stavec. Musím odolať pokušeniu zdrhnúť cez dvere.

~~Prosím, prosím, prosím, neľutujte ma, presne to mu chcem povedať.~~

„Kiežby som mal čas,“ odpovedá mi Castle. „Ale Kenji má konečne voľno – podarilo sa nám reorganizovať jeho rozvrh – navyše povedal, že s vami bude rád pracovať.“ Chvíľa váhania. „Teda, samozrejme, ak to nebude prekážať vám.“

Kenji.

Chcem sa nahlas zasmiať. Kenji by bol jediný, kto by bol ochotný pre mňa riskovať a pracovať so mnou. Raz som ho už zranila. Nechtiac. Ale odkedy nás po prvý raz zaviedol do Bodu Omega, netrúfali sme spolu veľa času. Bolo to len, ako keby si splnil úlohu, naplnil misiu. Keď všetko dokončil, vrátil sa k svojmu vlastnému životu.

Kenji je tu, očividne, dôležitý. Robí milión vecí. Usmerňuje ostatných. Zdá sa, že ľudia ho majú radi, dokonca ho rešpektujú.

Zaujímalo by ma, či ho niekedy videli tak ako ja prvýkrát – odporný a vulgárny Kenji.

„Iste,“ hovorím Castlovi a prvýkrát, odkedy prišiel, sa pokúšam vystrúhať potešený výraz tváre. „Znie to skvelo.“

Castle vstáva. Oči má jasné, nedeckavé a zrači sa v nich ľahký závan potešenia. „Perfektné. Dohodnem vám stretnutie zajtra ráno po raňajkách. Môžete sa spoločne najesť a potom pôjdete rovno spolu.“

„Och, ale ja zvyčajne...“

„Viem.“ Castle ma preruší. Úsmev sa mu teraz zmenšuje do úzkej čiarky, čelo má pokrčené pre záujem. „Rada jedávate s pánom Kentom. Viem to. Ale s ostatnými ste sotva strávili čo i len minútu, slečna Ferrarová, a ak tu mienite zostať, musíte nám začať dôverovať. Ľudia z Bodu Omega majú ku Kenjimu blízko.

Môže sa za vás zaručiť. Ak vás spolu uvidia, nebudú sa tak desiť vašej prítomnosti. Pomôže vám to zvyknúť si u nás.“

Horúčava sa mi po tvári rozlieva ako vriaci olej, ktorým ma niekto poľkal. Ustúpim, cítim, ako mi šklbe prstami, snažím sa nájsť miesto, kam by som sa mohla pozeráť, pokúšam sa predstierať, že necítim bolesť, čo sa mi zasekla v hrudi. Musím trikrát prehltnúť, než dokážem odpovedať. „Oni... oni sa ma boja,“ vravím mu, šepkám, slabnem. „Nechcem... nechcela som nikoho obťažovať. Nechcela som sa im postaviť do cesty...“

Castle zavzdychá, dlho a nahlas. Pozerá dole a hore a škriabe sa pod bradou. „Majú len obavy,“ povie nakoniec, „pretože vás nepoznajú. Keby ste sa len o trošku viac snažili, stačilo by len malé úsilie niekoho spoznať...“ Zastaví sa. Mračí sa. „Slečna Ferrarsová, ste tu už dva týždne a sotva ste sa porozprávali so svojimi spolubývajúcimi.“

„Ale to nie... Myslím, že sú skvelé.“

„A aj tak ich ignorujete? Netrávite s nimi čas? Prečo?“

~~Pretože nikdy predtým som nemala žiadne kamarátky. Pretože sa bojím, že niečo pokazím, poviem niečo nesprávne a ony ma začnú nenávidieť presne ako všetky iné dievčatá, ktoré som doteraz poznala. Mám ich veľmi rada, preto by ma ich neodvratné odmietnutie bolelo ešte viac.~~

Nepoviem nič.

Castle pokýva hlavou. „Keď ste prišli, vyzeralo to tak nádejne. Zdalo sa, že k Brendanovi ste sa správali takmer priateľsky. Neviem, čo sa stalo,“ pokračuje Castle. „Myslel som, že sa vám tu bude dariť.“

Brendan. Chudý chlapec s platinovo blond vlasmi a so žilami, v ktorých mu prúdi elektrický prúd. Spomínam si naň. Bol ku mne milý. „Brendan sa mi páči,“ hovorím Castlovi zmätene. „Hnevá sa na mňa?“

„Hnevá?“ Castle kýva hlavou a nahlas sa smeje. Na moju

otázku neodpovedá. „Nerozumiem, slečna Ferrarsová. Snažím sa byť trpezlivý, snažím sa vám dať dostatok času, ale priznávam, že som celkom popletený. Boli ste úplne iná, keď ste sem prvý raz prišli – tešili ste sa, že ste tu! No netrvalo to ani týždeň a už ste sa stiahli. Keď kráčate po chodbách, na nikoho sa ani len nepozriete. Čo sa stalo s konverzáciou? S priateľstvom?“

Áno.

Trvalo mi deň, kým som sa zabývala. 1 deň, kým som sa porozhliadala okolo. 1 deň som bola nadšená z nového života a 1 deň trvalo ostatným, kým zistili, kto som a čo som urobila.

Castle nepovie ani slovo o matkách, ktoré vídam na chodbách a ktoré dávajú pozor na svoje deti, aby mi nestáli v ceste. Nespomína nepriateľské pohľady a neprívetivé slová, ktoré počúvam, odkedy som sem prišla. Nepovie nič o deťoch, ktoré varovali, aby sa odo mňa držali čo najďalej, a ani o hŕstke starších ľudí, ktorí ma pozorujú až príliš zblízka. Môžem si len domýšľať, čo o mne počuli, odkiaľ pochádzajú ich príbehy.

Juliette.

Dievča so smrteľným dotykom, ktoré dokáže vysať silu a energiu z prchkých ľudských bytostí, až kým neochabnú. Stanú sa z nich paralyzované trosky dychčiace na zemi. Dievča, ktoré väčšinu svojho života strávilo v nemocniciach a v centrách pre mladistvých, dievča, ktoré odvrhli jej vlastní rodičia. Označili ju za duševne chorú, šialenú a odsúdili ju do izolácie ústavu pre chorobomyseľných, v ktorom sa báli žiť aj potkany.

Dievča.

Také hladné po moci, že zabilo dieťa. Umučila batola. Dospelého muža zložila na kolená a lapal po dychu. Nemá v sebe ani len toľko slušnosti, aby sa sama zabila.

Nič z toho nie je klamstvom.

Tak pozerám na Castla, ktorý si všimne farbu v mojich lícach a zmení tému. Rýchlo prikývne, zhlboka sa nadýchne, poklope

si po hodinkách a povie: „Tri hodiny do večierky,“ otočí sa na odchod.

Pri dverách sa zastaví.

„Slečna Ferrarsová,“ povie zrazu, jemne a bez toho, aby sa otočil. „Rozhodli ste sa, že s nami zostanete, že s nami budete bojovať, že sa stanete členom Bodu Omega.“ Prestávka. „Budeme potrebovať vašu pomoc. Obávam sa, že nám dochádza čas.“

Sledujem, ako odchádza.

Počúvam jeho vzdľafujúce sa kroky, ktoré sa ozývajú spolu s jeho poslednými slovami, a hlavou sa opriem o stenu. Zatváram oči pred stropom. Počujem jeho hlas, vážny a plynulý, ozýva sa mi v ušiach.

Dochádza nám čas, povedal.

Ako keby bol čas vecou, ktorá môže dôjsť. Ako keby sme ju merali miskami, ktoré nám dali pri narodení. Ak z nich budeme ešte prirýchlo alebo priveľa, alebo tesne pred zoskokom do vody, náš čas bude stratený, premárnený, vyčerpaný. Minie sa.

Ale čas je niečo, čo je za hranicou nášho konečného vnímania. Je nekonečný, existuje mimo nás; nemôže nám dôjsť, nemôžeme ho prehrať ani nájsť spôsob, ako si ho udržať. Čas ide ďalej aj vtedy, keď my nie.

Máme veľa času, presne to mal Castle povedať. Máme všetok čas sveta, to mi mal povedať. Ale nepovedal, pretože myslel na... tik-tak... na to, že náš čas sa mení. Tik-tak. Ženie sa dopredu, smeruje úplne novým smerom, tvárou naráža na niečo iné a

tik

tik

tik

tik

tik

schyľuje sa k vojne.